

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. S., narozen X**
bytem M., P.
zastoupena advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 22. 3. 2016, č. j. 5527-2/2016-900000-304.7, sp. zn. 125914/2015-610000-12,

t a k t o:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 26. 11. 2015, č. j. 125914-11/2015-610000-12, sp. zn. 125914/2015-610000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil z vědomé nedbalosti tím, že v rozporu s povinností danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích dne 13. 7. 2015 v 9:15 hodin jako řidič užil zpoplatněnou pozemní komunikaci – dálnici D5 v prostoru 14. km ve směru jízdy na Plzeň, motorovým vozidlem tovární značky Škoda, označené reg. zn. x, aniž by byl uhrazen časový poplatek, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl několik námitek, a to nenaplnění skutkové podstaty, nedostatečné zjištění skutkového stavu, porušení principu presumpce neviny, nedostatečné určení místa spáchání, neprokázání zavinění, neodůvodněnou výši uložené sankce a neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí žalobcovu argumentaci až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, má vzhledem k předchozí pasivitě žalobce v průběhu správního řízení za to, že námitky uplatněné poprvé až v žalobě by měly být pro rozhodování soudu bezpředmětnými. Z důvodu značné rozsáhlosti uvádí soud argumentaci žalovaného také až dále v odůvodnění rozsudku.
4. Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:
5. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Rudná u Prahy zaslalo celnímu úřadu materiál obsahující úřední záznam, oznámení o přestupku sepsané na místě kontroly, oznámení přestupku/odevzdání věci, fotodokumentaci čítající 4 fotografie zachycující přední sklo, výpis z evidenční karty řidiče a přehled vydaných elektronických dokumentů k deliktu.
6. V úředním záznamu ze dne 15. 7. 2015 je uvedeno, že dne 13. 7. 2015 v 9:15 hodin bylo policejní hlídkou ve složení prap. V. O. a stržm. J. S. v prostoru 14. km dálnice D5 ve směru jízdy na Plzeň na sjezdové větvi za pomoci VRZ a nápisu „Policie, prosím za mnou“ zastaveno vozidlo X Š. F. X, reg. zn. x, které řídil žalobce, a na místě spolujezdce seděla M. S.. Hlídkou bylo zjištěno, že na ploše předního skla nebyl vylepen dálniční kupón. Policisté na místě vytvořili čtyři snímky. Žalobce uvedl, že u sebe nemá platný dálniční kupón. Při sepsání oznámení o přestupku byl žalobce poučen, že se může k věci vyjádřit na zadní stranu oznámení, to však, stejně jako i podpis, odmítl.
7. V oznámení přestupku z místa kontroly je popsán skutkový stav stejně jako v úředním záznamu ze dne 5. 7. 2015, místo pro vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku, je nevyplněno a je zde uvedeno „odmítl podepsat“. Jako svědek je uveden policista J. S., což X a spolujezdkyně M. S.. Z fotografií je seznatelné, že na místě spolujezdce vpředu vedle řidiče sedí žena.
8. Celní úřad nařídil ústní jednání písemností ze dne 29. 7. 2015 na 20. 8. 2015. Tato písemnost byla celnímu úřadu vrácena, neboť si ji žalobce ve stanovené úložní době 10 dnů nevyzvedl. K ústnímu jednání, při kterém celní úřad provedl dokazování listinami (oznámení přestupku, úřední záznam, oznámení přestupku/odevzdání věci a 4 fotografie), se žalobce bez omluvy nedostavil.
9. Celní úřad vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a dle § 39 odst. 1 správního řádu mu k tomu usnesením ze dne 21. 8. 2015 stanovil lhůtu 5 dnů. Toto usnesení bylo vloženo do schránky žalobce po uplynutí úložní doby 10 dnů.
10. Celní úřad usnesením ze dne 17. 9. 2015 ustanovil žalobci opatrovníka jeho sestru M. S. z důvodu, že písemnost, kterou bylo nařízeno ústní jednání, se celnímu úřadu vrátila zpět s uvedením „zásilka nebyla po uložení ve stanovené době vyzvednuta“. Toto usnesení o ustanovení opatrovníka bylo vloženo do schránky adresáta M. S. po uplynutí úložní doby.

11. Dne 26. 10. 2015 obdržel celní úřad prostřednictvím datové schránky žádost žalobce o zaslání písemností k uvedenému přestupku.
12. Celní úřad písemností ze dne 29. 10. 2015 nařídil ústní jednání na 18. 11. 2015. Tuto písemnost a scan oznámení o přestupku/odevzdání věci zaslal celní úřad do datové schránky žalobce. K ústnímu jednání se žalobce bez omluvy nedostavil.
13. Celní úřad vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a stanovil mu k tomu usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu 5 dnů od jeho doručení. Toto usnesení bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 19. 11. 2015, kdy se do ní přihlásila oprávněná osoba.
14. Celní úřad rozhodnutím ze dne 26. 11. 2015 uložil žalobci pokutu ve výši 3.00,- Kč za spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. V odůvodnění uvedl, že po posouzení důkazů, které hodnotil každý zvlášť i ve vzájemné souvislosti dospěl k závěru, že obviněný dne 13. 7. 2015 jako řidič užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, dálnici D5 v prostoru 14. km (v čase 9:15 hod.), ve směru jízdy na Plzeň, předmětným vozidlem, aniž by byl uhrazen časový poplatek. Celní úřad porovnal fotografie z místa zjištění a mapovými podklady dostupnými na www.mapy.cz a shledal, že místo zjištění odpovídá sjezdu na 14. km dálnice D5, ve směru jízdy na Plzeň – GPS souřadnice: 49.9760803N, 14.1097003E. Na předmětné místo zjištění je jediný možný vjezd, a to ze zpoplatněné pozemní komunikace dálnice D5. Toto rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 27. 11. 2015.
15. Proti rozhodnutí celního úřadu podal Ing. M. J. blanketní odvolání, a to bez elektronického podpisu, ale obsahující též žádost o zaslání kopie spisu, žádost o sdělení oprávněných úředních osob pracujících u žalovaného a konstatování, že odvolání bude doplněno v zákonné lhůtě. Uvedené podání bylo ve lhůtě 5 dnů potvrzeno tak, že bylo znovu celnímu úřadu zasláno v elektronické podobě s uznávaným elektronickým podpisem.
16. Celní úřad vyzval zástupce žalobce k předložení podepsané plné moci a doplnění blanketního odvolání a stanovil mu k tomu usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu 5 dnů od doručení. Uvedené usnesení bylo doručeno do datové schránky Ing. M. J. dne 17. 12. 2015. Zároveň celní úřad vyzval žalobce k předložení podepsané plné moci a stanovil mu k tomu usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu 5 dnů od doručení. Toto usnesení bylo doručeno žalobci prostřednictvím datové schránky dne 18. 12. 2015.
17. Dne 30. 12. 2015 byla celnímu úřadu doručena v písemné podobě podepsaná plná moc, přičemž na obálce je vyznačeno datum předání k doručení dne 28. 12. 2015.
18. Celní úřad vyzval zástupce žalobce k doplnění blanketního odvolání a stanovil mu k tomu usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu 10 dnů od doručení. Toto usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 10. 1. 2016.
19. Písemností ze dne 31. 12. 2015 celní úřad sdělil žalobci, že fotokopie listin spisového materiálu si může vyzvednout v jeho sídle.
20. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 3. 2016 dle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil. Uvedl, že dokazování v případě nikterak skutkově složitého protiprávního jednání, jakým je užití zpoplatněné pozemní komunikace bez úhrady časového poplatku, které je postavené pouze na listinných důkazních prostředcích – na listinách, jež jsou obsahem přestupkového spisu (formy

- úředních záznamů) a na fotodokumentaci (příp. na jiných listinných důkazních prostředcích), obecně v zásadě postačovat může. Dostupné a provedené důkazní prostředky (oznámení, úřední záznam a fotodokumentace) pak tvoří logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Uvedená skutková zjištění odvolatel v rámci celého řízení nikterak nezpochybnil, nepřišel s jinou verzí skutkového děje, ačkoliv tak mohl učinit kdykoliv v průběhu celého řízení. Ztotožnil se i s hodnocením subjektivní stránky přestupku, tj. vědomou nedbalostí. K výši sankce uvedl, že je na samé spodní hranici zákonného rozpětí a vyjadřuje právě již samotnou typovou nebezpečnost protiprávního jednání, a případný reálný prostor pro její uložení v nižší výši není dán.
21. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zástupci žalobce dne 24. 3. 2016. Žaloba byla doručena soudu dne 24. 5. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
 22. Žalobce již v žalobě vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Soud však dospěl k závěru, že je nutné k ověření toho, zda správní orgány správně zjistily skutkový stav věci, provést dokazování, proto nařídil jednání.
 23. Při jednání, k němuž se dostavil pouze pověřený pracovník žalovaného a setrval na zamítnutí žaloby z důvodů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, byl proveden důkaz zprávou Ředitelství silnic a dálnic, Střediska správy a údržby dálnic 8 Rudná (dále jen „ŘSD SSÚD 8 Rudná“), jež byla soudu doručena dne 5. 6. 2017, a screenshotem, který si soud opatřil z internetové stránky <https://mapy.cz> zobrazující polohu 49.9939850N, 14.1585172E a pohled na ni z aplikace Panorama dostupné na téže internetové stránce.
 24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
 25. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny takto:
 26. K žalobním bodům označeným „*nenaplnění skutkové podstaty*“, „*nedostatečné zjištění skutkového stavu*“ a „*porušení principu presumpce nevinny*“:
 27. Žalobce namítá, že správní orgány se nezabývaly tím, zda žalobce užil zpoplatněnou komunikaci. Tvrdí, že úsek, po kterém jel, nebyl zpoplatněn. Vezl svou sestru z penzionu „Ve století“ v obci L. do B.. Podle mapy zjistil, že silnice do B. vede přímo od penzionu, proto se rozhodl po ní jet. Nic nenasvědčovalo tomu, že se jedná o nájezd na dálnici, neboť zde nebyla umístěna žádná značka, která by značila placený úsek. To může potvrdit spolejezdyně. Není neobvyklé, že jsou některé úseky dálnice neplacené. Ze samotné skutečnosti, že žalobce byl zastaven policejní hlídkou na výjezdu z dálnice, nelze mít za prokázané, že se dopustil přestupku. Žalovaný vyhodnotil jako důkaz pouze listinu oznámení přestupku, ostatní listiny pouze označil nebo popsal. Celní úřad však neprovedl žádné dokazování. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008, dle kterého k dokazování průběhu událostí

popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám. Správní orgány mohly provést výslech svědků, účastnickou výpověď žalobce za účelem zjištění, jaký úsek dálnice D5 žalobce užil. Správní orgány mohly také provést ohledání místa či výslech zasahujících policistů, aby prokázaly, zda se na nájezdu nacházela dopravní značka. Mohly také požádat o vyjádření Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“) či jiný správní orgán. Celní úřad uvedl pouze tzv. souhrnné zjištění, v odůvodnění přednesl výčet podkladů obsažených ve spisu, aniž by tyto vyhodnotil a učinil je předmětem svých úvah. Správní orgány rovněž porušily zásadu presumpce neviny, neboť nezjistily skutkový stav věci. Žalobci nelze vytýkat, že nepřevzal aktivitu v objasnění skutkového stavu věci. Podstatné je, že správní orgány měly možnost zjistit skutkový stav věci, ale neučinily tak. Žalobce proto navrhuje zrušit rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

28. Žalovaný poukázal na skutečnost, že zástupce žalobce namítá obvykle ve svých žalobách neoznačení komunikace příslušnou dopravní značkou ke zpoplatnění komunikace. Je vyloučené, aby se taková závada vyskytovala na různých místech různým žalobcům na různých komunikacích. Z toho dovozuje, že taková námitka není důvodná. Neumí si představit, jakého měřítka musela být žalobcem zmíněná mapa, resp. jaká je úroveň jeho kognitivních funkcí, pokud mu při studiu této mapy ušlo, že silnice vedoucí od penzionu přímo do Berouna je ve skutečnosti dálniční přivaděč o délce cca 200 m, navazující přímo na zpoplatněnou dálnici D5. Žalobce tedy poté, co takto „omylem“ najel na dálnici D5 na 10. km v obci Loděnice, byl následně policisty zastaven dynamickým způsobem v prostoru 14. km na sjezdové větvi z této dálnice. Žalobce nepovažoval za potřebné policejní hlídce sdělit, že k užití zpoplatněného úseku dálnice vlastně (údajně) došlo v důsledku absence dopravního značení na nájezdu na tuto komunikaci na 10. km u obce L., a on se na této komunikaci ocitnul vlastně „omylem“ (tzn. pokud by byl nájezd označen řádně, patrně by žalobce pro absenci dálničního kupónu tuto zpoplatněnou dálnici neužil). Nájezd na zpoplatněnou dálnici D5 na 10. km pak pochopitelně příslušným dopravním značením opatřen je a parametry této komunikace nemohou průměrně inteligentního účastníka silničního provozu, natož žalobce s presumovanou sedmiletou praxí v řízení (řidičské oprávnění vydáno dne 19. 5. 2008, což vyplývá z evidenční karty řidiče), nechat na pochybách, že se jedná o nájezd na dálnici. Žalobce byl v průběhu kontroly i správního řízení zcela pasivní, na svoji obranu nic neuvedl. Nelze tak policii a správním orgánům vytýkat, že neprovedly na nájezdu ohledání místa a nevyžádaly svědecké výpovědi policistů a spolujezdkyně. K požadavku žalobce na vyjádření ŘSD odkázal na jinou žalobu, kde stejný právní zástupce Mgr. Jaroslav Topol zastupuje M. P.. V této žalobě žalobce, resp. jeho zástupce namítá nerelevantnost takového vyjádření, neboť by ŘSD nepřiznalo svou chybu. K námitce použití pouze úředního záznamu uvedl, že správní orgány použily i fotodokumentaci a pořídily také snímky mapových podkladů z webové aplikace www.mapy.cz. Svědecké výpovědi v případě zadokumentovaných přestupků pomocí fotografií nejsou potřebné. Žalobce na místě kontroly policisty o absenci dopravního značení neinformoval. Celní úřad na straně 2 a 3 rozhodnutí přehledně uvedl, z jakých důkazů vycházel, jak je hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a také jako celek. Správní orgány nemohly samy ex offio zjišťovat, zda byly všechny v úvahu připadající nájezdy na dálnici

D5 v době kontroly osazeny příslušným dopravním značením. Správní orgány nemohou domýšlet za žalobce jednotlivé fantazijní námitky, spekulovat o nich a opatřovat

k nim důkazy. Odmítl přenášení důkazního břemene v případě ex post činěných účelových tvrzení žalobce na správní orgány a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35.

29. Soud posoudil, zda správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečným způsobem, tedy zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Celní úřad (ani žalovaný) neměl v důsledku pasivity žalobce žádnou informaci o tom, proč žalobce jel po dálnici bez příslušné známky. Správní orgány nemohly vědět, co by vlastně měly zpochybnit. Je třeba rozlišovat případy, kdy účastník správního řízení je aktivní a předkládá na svou obhajobu určitá tvrzení, která pak musí správní orgány vyvrátit, nebo popř. postupovat dle zásady in dubio pro reo. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobce domýšlely prapodivné konstrukce vyvracející spáchání přestupku a např. zjišťovaly, zda na všech nájezdech na dálnici D5 byly umístěny příslušné dopravní značky, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS.
30. Dle soudu správní orgány na základě důkazů, které si opatřily, dostatečně prokázaly přestupek žalobce a jejich závěr o spáchání přestupku žalobcem je na základě jimi opatřených důkazů správný.
31. Soud však musí s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71) přihlídnout k tomu, co žalobce nadnesl v žalobě.
32. Žalobce tvrdí, že v obci L. absentovalo dopravní značení a upozorňuje na to, že již správní orgány mohly využít svědeckou výpověď jeho sestry jako spolujezdkyně. Jde tedy o jeho tvrzení, které není podepřeno vyjádřením ŘSD či jiného správního orgánu tak, jak ostatně v žalobě požaduje po celním úřadu a žalovaném. Soud k tomu ještě podotýká, že správní orgány však neměly povědomí, na co by se měly žalobcovy sestry dotazovat, a to zejména s ohledem na to, že žalobce byl po celou dobu správního řízení pasivní a k ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil.
33. Soud se písemně dotázal ŘSD, SSÚD 8 Rudná, zda dne 13. 7. 2015 bylo na nájezdu, popř. poblíž nájezdu na dálnici D5 na 10. km ve směru jízdy na Plzeň (tj. v obci L. poblíž penzionu „Ve století“) umístěna dopravní značka IP 14a „Dálnice“ a o jaký její typ šlo (např. stabilní svislé dopravní značení či přechodné provizorní umístění na mobilních nosičích v gumových podstavcích po dobu opravy základových bloků stabilního značení či opravy komunikace).
34. Ve vyjádření ŘSD, SSÚD 8 Rudná ze dne 5. 6. 2017 je uvedeno, že do 31. 12. 2015 byla umístěna dopravní značka IP 14a v poloze 49.9939850N, 14.1585172E (přičemž od 1. 1. 2016 je ve stejné poloze umístěna dopravní značka IZ 1a „Dálnice“). Jde o trvalé dopravní značení osazené v patkách podle stanovení místní úpravy provozu vydaného Ministerstvem dopravy. Dále ŘSD, SSÚD 8 Rudná konstatuje, že v současné době již není schopno přesně dohledat, zda dne 13. 7. 2015 byla dopravní značka např. poškozená, otočená nebo chyběla zcela.

35. Dále si soud opatřil screenshot z internetové stránky <https://mapy.cz> zobrazující polohu 49.9939850N, 14.1585172E a pohled na ni z aplikace Panorama dostupné na téže internetové stránce. Soud tak může konstatovat, že jde o polohu na nájezdové větvi mimoúrovňové křižovatky na dálnici D5 v obci L. ve směru jízdy na Plzeň (tj. poblíž penzionu „Ve století“, který má dle této internetové stránky souřadnice N 49°59.64858', E 14°9.56408').
36. Obsah sdělení ŘSD, SSÚD 8 Rudná chápe soud jako informaci o tom, že ŘSD nemá povědomost, že by se dne 13. 7. 2015 s inkriminovaným dopravním značením něco stalo. Opodstatněnost této úvahy je dána tím, že jedině ŘSD je informováno o událostech ohledně dopravních značek, které prostřednictvím jednotlivých Středisek správy a údržby dálnic resp. rychlostních silnic opravuje.
37. K dalším žalobním námitkám v této části žaloby soud uvážil takto:
38. Není pravda, že celní úřad a žalovaný vyhodnotili jako důkaz pouze listinu oznámení přestupku a ostatní listiny pouze označili nebo popsali. Celní úřad na straně 3 rozhodnutí popsal vyhodnocení důkazů, tj. vycházel ze všech listin dodaných mu policií (které ostatně všechny shodně popisují skutkový stav věci) a z fotodokumentace, kterou ještě porovnal s mapovými podklady dostupnými na www.mapy.cz. Z toho vyšel i žalovaný na straně 4 a 5 svého rozhodnutí. Celní úřad provedl dokazování při ústním jednání, kterého se však žalobce bez omluvy nezúčastnil.
39. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008, není přílehlavý. Správní řád v § 137 odst. 4 stanoví, že „*záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek*“. Uvedené ustanovení správního řádu a žalobcem odkazovaný rozsudek se však týkají úředního záznamu o podání vysvětlení, proto na posuzovanou věc uvedené ustanovení nedopadá. Obsahem úředního záznamu užitého k prokázání stíhaného jednání nebylo zachycení „*výpovědi*“ či „*vysvětlení*“, které by žalobce v této věci podal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 67). Nelze tedy konstatovat, že úřední záznam policie nelze použít jako důkazní prostředek (srov. shodně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015 - 38). Nadto úřední záznam nebyl jediným listinným důkazem, o který správní orgány opřely svůj závěr o spáchání předmětného skutku. Jsou zde především kromě úředního záznamu policistů, oznámení o přestupku sepsané na místě kontroly, oznámení přestupku/odevzdání věci a fotodokumentace čítající 4 fotografie. Lze konstatovat, že pouze v případech přestupků pozorovatelných pouhým okem (nepřipoutání se bezpečnostním pásem, telefonování za jízdy), kdy v normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem), věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takového přestupku, je nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky. V takovém případě nebude dostatečným důkazem pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Nutnost výslechu policistů je vázána vždy na okolnostech konkrétního případu a nelze ji paušalizovat.
40. V nyní posuzovaném případě však byl přestupek zadokumentován pomocí čtyř fotografií. Výslech policistů by tak byl zcela nadbytečný. Výslech spolujezdkyně soud

neprovedl, protože ho žalobce v žalobě ani nenavrhoval a s ohledem na charakter projednávané věci - kdy jde o sestru žalobce, tedy osobu blízkou - lze předpokládat, že by verzi žalobce potvrdila.

41. K části žaloby označené „nedostatečné určení místa spáchání“:

42. Žalobce namítl, že právě na 14. km dálnice D5 se nachází výjezd z této dálnice.

V takto označeném místě spáchání přestupku se nachází jak část zpoplatněné dálnice (za předpokladu, že je nájezd na ni označen dopravní značkou), tak i část výjezdu, který není zpoplatněn, neboť se na něm dle Google maps nachází značka určující konec placeného úseku. Z podkladů ve spisu není zřejmé, kde se měl žalobce protiprávního jednání dopustit, nýbrž je zde pouze uvedeno, kde byl zastaven policejní hlídkou. V odůvodnění rozhodnutí

je pak uvedeno, že byl přestupek zjištěn v místě určeném souřadnicemi GPS 49.9760803N, 14.1097003E. Toto místo se však nachází až za dopravní značkou označující konec zpoplatněné komunikace. Z takto určeného místa spáchání tedy není zřejmé, že by se žalobce dopustil protiprávního jednání, neboť se jedná o úsek komunikace, jejíž jedna část zpoplatnění podléhá (v případě, že se na nájezdu nachází potřebná dopravní značka) a další nikoli (úsek za značkou značící konec zpoplatněné komunikace). Výrok rozhodnutí je vnitřně rozporný, neboť se z něj podává, že žalobce měl jet po zpoplatněné komunikaci dálnici D5 a zároveň, že se tohoto jednání měl dopustit v prostoru 14. km, ve kterém se však nachází i část pozemní komunikace, která je zjevně nezpoplatněná (sjezd z dálnice).

43. Žalovaný k této námitce uvedl, že žalobce zaměňuje místo spáchání dotčeného trvajících přestupku a místo kontroly, kde tento přestupek vyšel najevo. Z výroku prvoinstančního rozhodnutí však jasně vyplývá, že žalobce se přestupku dopustil „z vědomé nedbalosti tím, že dne 13. 7. 2015 jako řidič užil zpoplatněnou pozemní komunikaci dálnici D5, v prostoru 14. km (v čase 9:15 hod.), ve směru jízdy na Plzeň.“ Zpřílohy č. 2 vyhlášky č. 35/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění pozdějších předpisů, účinné v době žalobcovy jednání, pak vyplývá, že dálnice D5 byla zpoplatněna ke dni spáchání dotčeného přestupku (13. 7. 2015) v celé své délce od Prahy, T., až po státní hranici (exit 1 až km 151), tedy včetně 14. km. Policie uvedla, že vozidlo žalobce bylo na 14. km dálnice D5 policisty pouze zastaveno, a to dynamickým způsobem za pomoci výstražného zařízení a nápisu „Policie prosím za mnou“, což také jednoznačně nasvědčuje tomu, že zastavení a kontrole musela předcházet jízda vozidla žalobce po zpoplatněné dálnici D5. Co se týče místa, kde dotčený přestupek spočívající v předcházejícím souvisle probíhajícím protiprávním jednání - jízdě bez úhrady časového poplatku po zpoplatněné komunikaci, vyšel najevo, pak celní úřad na základě porovnání fotodokumentace a mapových podkladů v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že místo zjištění odpovídá sjezdu na 14. km dálnice D5, ve směru jízdy na Plzeň – GPS souřadnice: 49.9760803N, 14.1097003E. Na předmětné místo zjištění je jediný možný vjezd, a to ze zpoplatněné pozemní komunikace dálnice D5. I takové místo kontroly tedy předchozímu užití zpoplatněné dálnice D5 jednoznačně nasvědčuje. Nadto pro osvědčení naplnění dotčené skutkové podstaty přestupku přitom bez pochybností postačuje i jen stacionární vedení kontrol na výjezdu ze zpoplatněné komunikace, kde je zřejmé jak předchozí užití zpoplatněné komunikace řidičem vozidla (její předchozí užití bezprostředně před sjezdem) osvědčené jeho výjezdem z ní, tak i identifikace bezprostředně zastaveného řidiče, jakož i absence vylepeného dálničního kupónu

dostatečně osvědčující neuhrazení časového poplatku za dané konkrétní vozidlo, jež se rovněž dostatečně vztahuje k bezprostředně předcházejícímu užití zpoplatněné komunikace řidičem bez úhrady tohoto poplatku. Žalovaný tak má za to, že skutek je v rozhodnutí celního úřadu specifikován dostatečně.

44. Soud v této námitce přisvědčuje žalovanému. Ve výroku rozhodnutí celního úřadu je uvedeno „*užil zpoplatněnou pozemní komunikaci dálnici D5, v prostoru 14. km, ve směru jízdy na Plzeň*“. Již z výroku je seznatelné, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku jízdy bez platného kupónu na zpoplatněné pozemní komunikaci dálnice D5 v prostoru 14. km ve směru na Plzeň, nikoli za jízdu na nezpoplatněném výjezdu z dálnice D5 na 14. km ve směru na Plzeň. V odůvodnění rozhodnutí celního úřadu je uvedeno na straně 2, že vozidlo bylo hlídkou zastíženo při jízdě po zpoplatněné pozemní komunikaci D5 a při kontrole byla zjištěna totožnost řidiče, a na straně 3 je uvedeno, že místo zjištění (tedy místo kontroly a zastavení vozidla) odpovídá sjezdu na 14. km dálnice D5. Shodně s žalovaným soud konstatuje, že k prokázání spáchání přestupku by plně postačovalo pouhé zastavení vozidla na sjezdu ze zpoplatněné dálnice, neboť je jisté, že vozidlo při zastavení právě sjíždí ze zpoplatněné dálnice, tedy ji muselo i užit.
45. K části žaloby označené „*neprokázání zavinění a neodůvodněná výše uložené sankce*“:
46. Žalobce namítl, že celní úřad nesprávně při zvažování výše uložené sankce vyhodnotil formu zavinění přestupku jako vědomou nedbalost. Tento závěr správní orgán učinil na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán uzavřel, že žalobce věděl, že má povinnost uhradit časový poplatek za užití zpoplatněné komunikace, neboť je držitelem řidičského oprávnění. Tento závěr však nemá oporu ve spisu. Žalobce nevěděl, že vjíždí na zpoplatněný úsek silnice, neboť se na nájezdu nenacházela dopravní značka. Tvzení správních orgánů, že je žalobce držitelem řidičského oprávnění, a proto mu musí být známo, že vjíždí na zpoplatněný úsek, je naprosto nelogické. Skutečnost, že žalobce disponuje řidičským oprávněním, může stěží prokázat, že zná všechny dálnice v ČR včetně všech jejich nájezdů. Žalovaný se vůbec nezabýval volní složkou formy zavinění a nepřistupoval k ní jako k předmětu svých úvah. V důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1277/2013. Nelze se spokojit s pouhým opisem definice vědomé nedbalosti tak, jak ji předkládá zákon o přestupcích, aniž by správní orgán nezohlednil konkrétní jednání žalobce, jenž bylo předmětem správního řízení, a neučinil jej předmětem svých konkrétních a přezkoumatelných úvah. Žalovaný se s hodnocením naplnění subjektivní stránky dotčeného přestupku ze strany žalobce uvedeným celním úřadem ztotožnil, a proto žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné.
47. Žalobce dále namítl, že výměra sankce je nepřezkoumatelná, neboť z jejího odůvodnění nelze žádným způsobem dovodit, jaké úvahy vedly správní orgán prvního stupně k závěru, že právě pokuta ve výši 3.000 Kč je adekvátní. Celní úřad neuvedl, z jakého důvodu má za to, že pokuta ve výši 3.000 Kč „zajistí, aby obviněný z přestupku přistupoval k povinnostem vyplývajícím z právních předpisů vždy zodpovědně a nedopouštěl se porušení právních norem“ a proč by tento účel nezajistila pokuta ve výši např. 1.500 Kč. Odůvodnění sankce nelze považovat za souladné s požadavky ustanovení § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), k tomu

odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105. Žalobce taktéž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se jedná o pouhých 3 % z maximální možné výše pokuty, jež činí dle zákona 100.000 Kč, a že tedy byla uložena na samotné dolní hranici zákonného rozpětí a že byla řádně odůvodněna vzhledem k okolnostem případu. Uložená sankce je naprosto neadekvátní, k čemuž poukázal na srovnání s městskou hromadnou dopravou v Praze, kdy její užití bez zaplacení jízdného má dle názoru žalobce srovnatelnou společenskou škodlivost jako užití zpoplatněné pozemní komunikace bez uhrazení časového poplatku. Dálniční známka na rok 2015 s roční platností stála 1.500 Kč. Roční předplatní jízdenka pro území Prahy v roce 2015 stála 4.750 Kč. Základní přírážka při přepravě cestujícího bez platného jízdního dokladu je 1.500 Kč, která se snižuje na 800 Kč, je-li přírážka zaplacená na místě kontroly, nebo nejpozději 15. kalendářní den ode dne kontroly v doplatkové pokladně. Je tedy zřejmé, že, poměr mezi cenou ročního jízdného v pražské MHD a případnou sankcí za užití pražské MHD bez platné jízdenky je zhruba 3:1 (je-li sankce zaplacená až po 15 kalendářních dnech ode dne kontroly). Žalobci však byla uložena sankce, která je dvojnásobkem ceny ročního časového poplatku za užívání zpoplatněných pozemních komunikací. Žalobce navrhl, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

48. Žalovaný uvedl k námitce neprokázání zavinění, že prvoinstanční rozhodnutí se týkalo „banálního“ přestupku záležejícího v užití zpoplatněné pozemní komunikace bez úhrady časového poplatku s uložením sankce ve zcela symbolické výši 3.000 Kč. S ohledem na tyto skutečnosti je pak potřeba posuzovat standardy týkající se odůvodnění zavinění takového přestupku, s nízkou mírou společenské nebezpečnosti, pokutovaného symbolickou finanční sankcí. V případě bagatelních nedbalostních přestupků lze závěr o nejpravděpodobnější vědomé nedbalosti činit jen na základě několika málo objektivních skutečností, kdy za nesoučinnosti přestupce (v daném případě při úplné pasivitě žalobce v průběhu řízení) o úrovni vědomí o páchání daného skutku přestupcem nebude možno činit průkaznější a přesnější závěry. Přesto takové závěry s přihlédnutím k povaze věci bezpečně postačí (nic jiného nelze vyšetřit ani prokázat a nic jiného také vyšetřovat a prokazovat netřeba). Zkoumání volní složky zavinění s ohledem na dovození zavinění žalobce ve formě vědomé nedbalosti nebylo potřeba. Podle právní teorie nedbalostní forma zavinění volní složku neobsahuje, je charakterizována pouze složkou intelektuální. Pokud pak celní úřad vyžadovanou intelektuální (vědomostní) složku zavinění v případě přestupku výše popsané závažnosti dovodil „pouze“ na základě skutečnosti, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, pak lze tento postup považovat za dostatečný. Držení řidičského průkazu je totiž spojeno s požadavkem znalosti příslušných právních předpisů, ve kterých je mj. zakotvena právní úprava časového zpoplatnění pozemních komunikací včetně jejich dopravního značení a obecná povinnost řidiče řídit se dopravními značkami a věnovat se plně řízení vozidla, tyto právní předpisy je tedy s ohledem na své postavení řidiče povinen znát i žalobce. Za absence relevantních námitek žalobce, zpochybňujících dopravní označení zpoplatnění dálnice D5, které by byly uplatněny v průběhu kontroly (ev. alespoň v průběhu správního řízení), tedy nelze celnímu úřadu vytknout, pokud při prokázání zavinění žalobce vycházel „pouze“ ze skutečnosti, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, a na základě jeho

prokázaného konkrétního jednání – jízdy po zpoplatněné dálnici D5 bez úhrady časového poplatku dovedl vědomou nedbalostní formu zavinění.

49. Žalovaný k námitce nedostatečnosti odůvodnění výše pokuty uvedl, že celní úřad v odůvodnění odkázal na uvedené známé okolnosti (přestupek spáchaný z nedbalosti – způsob zavinění), zabýval se významem chráněného zájmu, který byl jednáním žalobce porušen, přitěžujícími okolnostmi, kdy konstatoval, že žalobce použitím zpoplatněné komunikace bez úhrady časového poplatku (způsob spáchaní) způsobil krácení fondů určených na výstavbu a opravu komunikací, a tak se podílel na nevyhovujícím stavu komunikací a vozovek a požíval neoprávněné finanční výhody (následek) oproti ostatním řidičům v systému časového zpoplatnění (zájem chráněný zákonem). Jako polehčující okolnost celní úřad uvedl skutečnost, že se žalobce dopustil porušení tohoto ustanovení u celního úřadu poprvé. Celní úřad přihlédl také k možnosti nápravy žalobce (osoba pachatele). Z uvedených skutečností je tedy zřejmé, že celní úřad se v odůvodnění výše sankce 3.000 Kč uložené jeho rozhodnutím věnoval v míře dostatečné tomuto relativně nezávažnému dopravnímu přestupku a při stanovení její výše vzal v úvahu všechna demonstrativně uvedená zákonná kritéria. Zásadně pak nelze odhlédnout od toho, že podle §42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích lze za protiprávní jednání, za které je žalobce rozhodnutím celního úřadu trestán, uložit sankci až do výše 100.000 Kč, avšak žalobci byla uložena sankce ve výši 3.000 Kč, tedy skutečně sankce ve výši 3 % z celkové možné výše. Celní úřad tedy uložil pokutu na samé spodní hranici zákonného rozpětí v takřka symbolické výši, což samozřejmě klade také nižší nároky na odůvodnění výše takto „symbolicky“ ukládané sankce. Je také prima facie zřejmé, že s ohledem na cenu roční dálniční známky 1.500 Kč a popsané významné chráněné zájmy bude pokuta ve správním řízení za tento přestupek ukládána pod touto hodnotou (obvyklý kupón využívaný průměrným řidičem), resp. pod hranicí 2.000 Kč, jen velmi sporadicky za přítomnosti výjimečných polehčujících okolností (např. jízda druhý den po započetí nového zpoplatněného ročního období). Naopak pravidelně bude dosahovat výše 3.000 Kč tak, aby obsáhla „náhradovou“ (cena známky) i sankční složku (prevence pro futuro). Srovnání výše uložené sankce za jízdu po zpoplatněné komunikaci s jízdou v pražské MHD bez platného jízdního dokladu odmítl jako zcela nepřipadné. Jde o zcela odlišnou správní a soukromoprávní odpovědnost, kdy v prvním případě je poškozeným subjektem stát (společnost) a ve druhém případě soukromoprávní fyzická či právnická osoba.
50. Soud konstatuje, že celní úřad na straně 4 a 5 svého rozhodnutí uvedl, že žalobce spáchal přestupek z nedbalosti vědomé, neboť je držitelem řidičského oprávnění a tedy věděl, že při užití zpoplatněné pozemní komunikace je povinen uhradit časový poplatek. Není tedy důvodná námitka, že se celní úřad spokojil s prostým opisem definice nedbalosti ze zákona o přestupcích.
51. Dále soud konstatuje (srov. odbornou literaturu – např. Novotný O., Vanduchová M., Šámal P. a kol.: Trestní právo hmotné. Obecná část. 6. vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2010, strana 234 – 240 či Jelínek J. a kol.: Trestní právo hmotné. 1. vydání. Praha: Leges, 2009, strana 221 – 228), že měřítkem nedbalosti je zachování určité míry opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního vymezení. Nedbalostně jedná ten, kdo zároveň nedodržuje míru opatrnosti, ke které je v rámci okolností povinen (tzv.

objektivní vymezení)

a podle svých subjektivních možností je také schopen míru opatrnosti dodržovat (tzv. subjektivní vymezení). Obě vymezení u žalobce byla naplněna, tj. žalobce je držitelem řidičského oprávnění již několik let, přičemž každý průměrný řidič musí vědět, že dálnice je zpoplatněná a při řízení musí každý řidič dávat pozor, zda na ni nevjíždí. Míra povinné opatrnosti vyplývající z pravidel silničního provozu zde tedy existuje. I subjektivní hledisko bylo dle soudu naplněno. Míra opatrnosti, kterou byl schopen vynaložit žalobce v tomto konkrétním případě (tj. jeho fyzické a psychické vlastnosti, jeho intelektuální schopnosti i okamžitý stav) a okolnosti tohoto konkrétního případu (místo, čas, viditelnost apod.) tak, jak byly zachyceny na fotografiích pořízených při kontrole (tzn. žalobce se nejeví, že by byl ve fyzické či psychické nepohodě, jeho intelektuální schopnosti nebyly sníženy, viditelnost byla výborná, neboť byl slunečný den v červenci) a ani nebyly v průběhu správního řízení zpochybněny (a to ani žalobcem), postačovala k tomu, aby byl schopen rozlišit, zda neužívá zpoplatněnou pozemní komunikaci. Nutno podotknout, že k detailnějšímu zkoumání formy zavinění neposkytl žalobce správním orgánům dostatek součinnosti, když se ústního jednání bez omluvy nezúčastnil a v průběhu správního řízení podal pouze blanketní odvolání. Za takové situace nelze správním orgánům ve vyhodnocení formy zavinění nic vytknout. Soud rovněž podotýká, že ani v žalobě žalobce nepředestřel žádné informace zpochybňující naplnění objektivního a subjektivního vymezení nedbalosti. Žalobcovo tvrzení, že z mapy zjistil, že „silnice do Berouna vede přímo od penzionu“ nijak nesnižuje jeho míru zavinění (subjektivní vymezení nedbalosti). To, že se hotel „Ve století“ nachází v blízkosti nájezdu na dálnici D5, zcela určitě není skutečností odůvodňující absenci zavinění ve vztahu k přestupku užití dálnice bez příslušného kuponu, tedy ani složky objektivního vymezení nedbalosti (případně dané u každého řidiče).

52. Dále soud uvádí, že u nedbalostního zavinění chybí volní složka, tj. pachatel následek způsobit nechce, ani s tím není srozuměn (srov. shodně i odbornou literaturu - např. Novotný O., Vanduchová M., Šámal P. a kol.: Trestní právo hmotné. Obecná část. 6. vydání, Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2010, strana 234 a Jelínek J. a kol.: Trestní právo hmotné. 1. vydání. Praha: Leges, 2009, strana 222 a 228). Není tedy důvodná námitka žalobce, že správní orgány nezkoumaly volní složku.
53. Soud nemá námitku nepřezkoumatelnosti výše pokuty, resp. nezohlednění všech skutečností rozhodných pro výměru sankce za důvodnou. Celní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 4 a 5 uvedl, k jakým kritériím při jejím stanovení přihlížel. Vzal v úvahu maximální výši sankce, jakož i způsob spáchání přestupku a jeho následky. Jako polehčující okolnost zohlednil skutečnost, že žalobce se uvedeného přestupku dopustil poprvé. Přihlédl rovněž k významu chráněného zájmu a dále k tomu, že žalobce svým jednáním získal bezdůvodně finanční výhodu oproti platícím řidičům v systému časového zpoplatnění. Celní úřad tak přihlédl ke všem jemu známým okolnostem posuzované věci, a to včetně způsobu zavinění, kdy jednání žalobce posoudil jako jednání z vědomé nedbalosti. Kromě toho se výše sankce pohybuje při samé spodní hranici zákonného rozpětí dle ustanovení § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgány tudíž při určení výše pokuty v dané věci nevybočily z mezí správního uvážení. Pokutu ve výši 3.000,- Kč, která představuje toliko 3 % z celkové horní hranice 100.000,- Kč, přitom nelze považovat za nepřiměřenou. Za příléhavé nelze považovat ani srovnání výše uložené sankce s výší přírážky v pražské

MHD. Žalobce v tomto směru opomíjí represivní a generálně preventivní účel sankce za předmětný přestupek, jejíž maximální výše činí 100.000,-Kč. Lzesouhlasit i s tvrzením žalovaného, že sankce za uvedený přestupek by měla dosahovat výše 3.000 Kč tak, aby obsáhla „náhradovou“ (cena známky za rok 2015 byla 1.500,- Kč) i sankční složku (prevence pro futuro). Taková úvaha v rozhodnutí celního úřadu není obsažena explicitně, ale pouze implicitně. Na straně 5 celní úřad totiž uvedl, že *„sankce pokuty byla uložena zejména za účelem respektování pravidel chování stanovených právními normami a k zajištění ochrany společenských zájmů“*, tedy celní úřad přihlédl při stanovení výše pokuty k výchovnému a preventivnímu významu pokuty pro žalobce (složka sankční) a k významu chráněného zájmu (uhrazení poplatku – náhradová funkce).

54. K části žaloby označené *„neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách“*:
55. Žalobce vytýká žalovanému, že nevyhověl jeho žádosti uvedené v odvolání, ve které požadoval sdělení oprávněných úředních osob pracujících u žalovaného ještě před vydáním rozhodnutí, aby mohl namítat jejich případnou podjatost. Žalobce vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách. Pokud žalobce nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a mohl předpokládat, že jsou podjaté, důvody odvolání nedoplnil. Nebylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací. Takové osoby by mohly jeho doplnění odvolání zamlčet či ztratit. Žalobce tak byl postupem žalovaného zkrácen na svém právu vyjádřit stanovisko v odvolacím řízení a rozhodnutí žalovaného je pro něj rozhodnutím překvapivým, a proto jej požaduje zrušit dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
56. Žalovaný připustil, že požadavku žalobce nevyhověl, avšak to nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Upozornil, že Ing. M. J., zástupce žalobce ve správním řízení, do všech svých blanketních odvolání ve správních řízeních vkládá tento požadavek. Z toho žalovaný dovozuje, že nejde o odůvodněný požadavek, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 As 83/2008 – 124. Žalobce v žalobě netvrdí, že neposkytnutí této informace zapříčinilo vydání nezákonného rozhodnutí proto, že mu bylo vydáno konkrétní oprávněnou úřední osobou, která skutečně podjatá byla. Nadto celní úřad vyzval žalobce k doplnění blanketního odvolání. Žalobcova neznalost uvedené informace mu nemohla bránit v doplnění odvolání. Žalovanému není zřejmé, proč odvolání nedoplnil již celnímu úřadu, který by toto jeho podání založil do spisu a nemohlo by tak dojít k jeho ztrátě hypoteticky podjatou úřední osobou pracující u žalovaného. Nejde ani o překvapivé rozhodnutí, neboť takové je spojováno s jinou procesní situací – např. odvolací orgán prvoinstanční rozhodnutí posoudí po právní stránce odlišně a neseznámí s odlišným názorem nebo s provedeným dokazováním účastníka řízení před vydáním svého rozhodnutí.
57. Soud nemůže přisvědčit ani této žalobní námitce. Žalobce totiž v žalobě netvrdí, že by v jeho případě podjatá osoba skutečně rozhodovala (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 As 83/2008 – 124). Případná vada řízení proto nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Nadto shodně s žalovaným soud upozorňuje na to, že uvedená skutečnost nemohla bránit žalobci v doplnění odvolání, když výzvu k doplnění blanketního odvolání učinil celní úřad a nikoli zaměstnanec žalovaného. Dále soud upozorňuje, že žalobce v odvolání požádal o sdělení

údaje o oprávněné úřední osobě s tím, že odvolání bude doplněno v zákonné lhůtě. Žádná zákonná lhůta vázaná na znalost oprávněných úředních osob pracujících u odvolacího správního orgánu však neexistuje. Nelze tak dovodit, že žalobce hodlal své odvolání doplnit teprve na základě sdělení údaje o oprávněné úřední osobě pracující u žalovaného. Rozhodnutí žalovaného nelze tak dle soudu označit za překvapivé, neboť k nedoplnění odvolání došlo pouze v důsledku pasivity žalobce.

58. Z důvodů výše vyložených soud uzavírá, že se žalobce dopustil přestupku kladeného mu za vinu, neboť užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, a to dálnici D5, bez uhrazení časového poplatku, když vozidlo, v němž cestoval, nebylo dle ve spise založených fotografií, jejichž obsah žalobce nezpochybňuje, opatřeno na čelním skle dálničním kupónem. Ze skutkového děje zachyceného ve správním spise je pak zcela zjevné, že žalobce najel na dálnici D5 na 10. km přivaděčem z obce L., což žalobce rovněž nikterak nezpochybňuje, jel po dálnici D5 až na 14. km, kde sjížděl výjezdem do B., kam vezl spolujezdkyni. Právě a jen za toto jednání, tedy za užití dálnice D5 vozidlem bez dálničního kupónu, byl uznán vinným rozhodnutím celního úřadu, které jako zákonné žalovaný potvrdil. Ve světle právě uvedeného hodnotí soud všechny žalobní námitky jako liché. Soud proto uzavírá, že žalobní výhrady uplatněné v žalobě nejsou způsobilé zpochybnit správnost a zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Bylo zcela na vůli a rozhodnutí žalobce, zda k cestě z obce L. do města B. užije nezpoplatněnou komunikaci, nebo dálnici D5. Zvolil-li dálnici D5, musel si být jako řidič vědom, že jízdu po dálnici (třeba jen v délce 4 km) může uskutečnit jen vozidlem opatřeným dálničním kupónem. Tím však vozidlo, v němž žalobce cestoval, opatřeno nebylo.
59. Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť v souvislosti s projednávanou věcí mu žádné náklady převyšující běžnou činnost nevznikly a žalovaný navíc ani náklady řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2017

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně